

Pavel

Rajchman

Dny ze dna

TRIÁDA

EDICE
DELFIN

SVAZEK
STÝ
OSMDESÁTÝ
DRUHÝ

PAVEL RAJCHMAN
DNY ZE DNA

TRIÁDA
2017

Pavel Rajchman
Dny ze dna

© Pavel Rajchman, 2017
ISBN 978-80-7474-206-4
SBN (PDF) 978-80-7474-313-9
ISBN (ePub) 978-80-7474-314-6
ISBN (mobi) 978-80-7474-315-3

*do podzemí dokolečka donekonečna točité schody
poskakuje sbíhá zrychluje vrávorá sletí letí
ještě ve vývrtce provrtává se vzpomínkami
tak hluboko zpět až s úžasem zírám do budoucnosti
kolmo vzhůru spirálovitě do neznáma krouží schody
stoupám propocen zemdlen klopýtám padám plachťím
smířen již ve vývrtce oči vyvráceny k světlé škvíře nahoře*

I /

Jaro a čas

den běží
za dnem
dech za dechem
zadem

a vyběhnou předem
svěží jasné dny
teplé a svůdné
jarem prostoupené

den za dnem
nocí dny zatemněné
zavlažované deštěm
větrem nadnášené
rozfoukané do levých
přímých pravých
zadních stran

i jinak
ba i snadno
vzhůru
těžko-pádně
dolů

vlahý vítr
přísátý k vousům
šedivé vlasy
odlétají z povrchu lebky

lezu po kolenou
ruce roztažené
jako černý čáp
při obraně hnízda

rozum zůstává
stát před houbou
tělo nemotorné tělo však jde
vstupuje do té
zeleně v hlavě

sedíš tam na palouku
klidná unavená krásná

co si usmyslíš
to ti dozrává
před rty

co tušíš
já vyslovím

///

Jen do úvah
oblečen.
Opásán myšlenkami –
chrastím, cinkám,
chvěji se, blyštím.

Vzaly se odkudsi
z blízkosti ženy
chystající večeři
pro čtyři
a kočku a kanára.

Nebo myšlenky z bistra,
z hlav mužů
popíjejících
nekroužkující pivo,

či myšlenky
kohosi usínajícího
za volantem vozu,
vjíždějícího do červené
jako do výhně
obřích kamen.

Holohlavý muž
v okně. Kouří větvíčku višně.
Z průzračného skla se vykutálela
planá slza. Padá roztřeseným, letním
vzduchem. Dopadá tvrdě
na šed'. Na karosérii ztuhlého moře.

*Opakuji, jsem
pro radost,
ne pro život.*

Čtyři tága ve stojanu.
Mladičká servírka roznáší
déšť. Malá nádra sevřená
v banánové slupce. Růžové
ostří v jazyku. Modř švestky na řasách.

*Opakuji, jsem
pro radost,
ne pro život.*

Morava

Voda mumlá. Pstruzi
sluní se na kamenech.
Na dně řeky bujarý
večírek nesmrtelných.
Pod kameny ticho.
Poblíž kvílí pila.
Půlí blízké
na dobré a vzdálené.
Pár vln si nasazuji
na hlavu, šplíchám.
Odcházím najít
svůj domov.
Mohla by jím být
i představa
odplouvající k moři.

Dům obsazen
sluncem. Kos
vzpěvuje, hlas ženy
laská trny
šípkového keře.

do krve che do krve

Automobil přijíždí
přes loňské zrní.
Na kořeny keřů
zlehýnka tlučou zesnulí.

buch dluh bůh dluh

Duch vlaku
nastupuje do cestujících.
Železo vlaku
pohřbívá přechodná bydliště.

Nonstop bar
umístěn
před přání
ŽÍT NAVĚKY.